

## Náš kostel navštívil pan ministr Jiří Čunek

Dne 26.5. na své přání navštívil náš kostel pan Jiří Čunek při příležitosti pracovní cesty do Uničova. V improvizované prohlídce si s velkým zájmem prohlédl interiér kostela, zvláště pak restaurovaný barokní oltář Nejsvětější Trojice. U východu z kostela se zastavil i na "hodině vyučování náboženství" pro nejmenší.

(jako)



MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ FARNOSTI

Červen 2008

Ročník 4

Číslo 5

## SLOVO ŽIVOTA NA ČERVEN

„Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“ (1 Jan 3,24)

podle něho žije, proměňuje v lásku.

„Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“

Má-li člověk někoho rád, chce být stále s milovanou osobou. Přání Boha, který je Lásky, je stejné. Stvořil nás, abychom se s ním mohli setkat, a my nezažijeme plnou radost, dokud nedosáhneme niterného spojení s ním. On je jediný, kdo může uspokojit naše srdce. Sestoupil z nebe, aby byl s námi, a chce nás uvést do svého společenství.

Jan ve svém dopisu hovoří o „zůstávání“ jednoho v druhém – nás v Bohu a Boha v nás. Připomíná nám nejzávažnější požadavek, který Ježíš pronesl při poslední večeři. „Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás,“ řekl Mistr, když podobenstvím o kmeni a ratolestech vysvětloval, jak silné a podstatné je pouto, které nás s ním spojuje.

Ale jak sjednocení s Bohem dosáhnout?

Jan neváhá a říká, že stačí zachovávat jeho přikázání.

„Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“

Je mnoho přikázání, která je třeba zachovávat, aby člověk dospěl k této jednotě?

Od chvíle, kdy Ježíš promítl do jednoho jediného přikázání, jich není třeba mnoho. Jan těsně předtím, než vyslovil toto Slovo života, zvolené pro tento měsíc, připomněl: „A toto je to jeho přikázání, abychom věřili v jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil.“

Věřit v Ježíše a milovat se navzájem tak, jako on miloval nás - to je jediné přikázání.

Jestliže k naplnění lidské existence dochází tehdy, když Bůh přebývá mezi námi, existuje jen jediný způsob, jak se stát naplno sami sebou: milovat! Jan je o tom tak přesvědčený, že to opakuje v průběhu celého listu: „Kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm“, a „když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás...“.

Tradice v souvislosti s tím vypráví, že když se ho už jako starého ptali na Pánovo učení, opakoval stále slova nového přikázání. Na otázku, proč nemluví o něčem jiném, odpovídal: „Protože je to Pánovo přikázání. Jestliže se uskutečňuje, stačí to.“

Tak je tomu s každým Slovem života - nevyhnutelně vede k lásce. Nemůže tomu být jinak, protože Bůh je Lásky, a každé jeho Slovo obsahuje lásku, vyjadřuje ji, a jestliže se

Slovo tohoto měsíce nás vybízí, abychom věřili v Ježíše, abychom celým svým bytím přilnuli k němu a k jeho učení. Věřit, že On je láska Boží, jak nás tomu učí Jan v tomto listě, a že dal z lásky za nás život. Věřit, i když se zdá, že je daleko, i když ho necítíme, i tehdy, zakoušíme-li těžkosti nebo přijde bolest...

V síle této víry dokážeme žít podle jeho příkladu, být poslušni jeho přikázání a milovat se, jako on miloval nás.

Milovat i tehdy, když se druhý už nezdá být hoden naší lásky, nebo máme-li dojem, že naše láska je nepřiměřená, neužitečná a není opětována. Tak oživíme mezi sebou vztahy, které budou stále upřímnější, stále hlubší, a naše jednota přitáhne Boha, aby přebýval mezi námi.

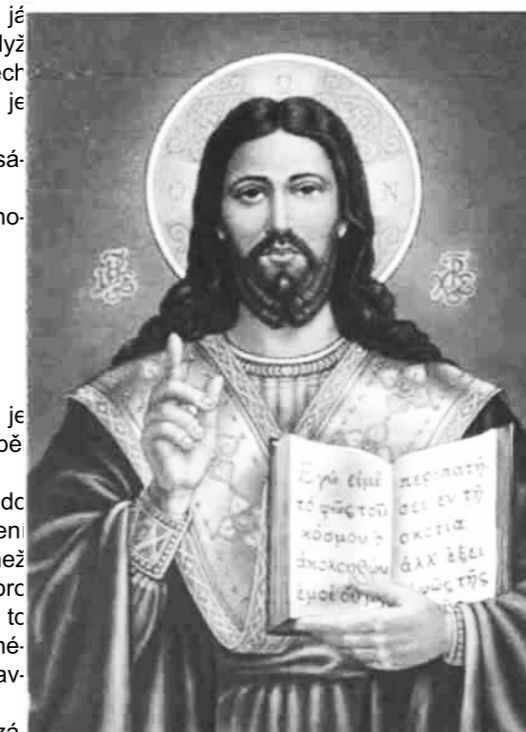
„Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“

„Já a můj manžel jsme byli v prvních letech manželství do sebe zamilovaní, a proto byl náš vztah snadný. V poslední době je však manžel velmi unavený a vyčerpaný. V Japonsku leží práce na bedrech muže jako těžký balvan.

Jednou večer, když se vrátil z práce, sedl si za stůl k večeři. Sedla jsem si vedle něho, ale on se na mě rozkřikl, abych odešla: 'Nemáš právo jíst, protože nepracuješ!' Strávila jsem s pláčem celou noc a přemítala

o tom, že odejdu z domu a rozejdu se s ním. I následujícího dne mne sužovaly tisíce myšlenek, například že jsem udělala chybu, když jsem si ho vzala, nebo že už s ním nevládnou žít.

Odpoledne jsem o tom mluvila s přítelkyněmi, se kterými sdílím svůj křesťanský život. S láskou mě vyslechly a díky jejich společenství jsem znovu našla nezbytnou sílu a odvahu jít kupředu. Ještě se mi podařilo připravit pro manžela večeři. Jak se postupně přibližovala chvíle jeho návratu, rostla ve mně obava, jak bude dnes reagovat. Ale jakoby mi nějaký hlas uvnitř říkal: 'Přijmi tuto bolest, nevzdávej se. Pokračuj a miluj.' V tu chvíli se objevil ve dveřích a v rukou držel krabici s dortem pro mě. 'Promiň mi, prosím, ten včerejšek,' řekl."



## POZVÁNKA

Ve čtvrtek 26. června 2008 zveme naše děti na slavnostní ukončení školního roku 2007/2008.

Začneme mši sv. v 16 hodin obětovanou na poděkování Pánu Bohu v kostele v Uničově a po ní (17 hodin) se uskuteční na farní zahradě dětské odpoledne. Můžete si s sebou přinést kabanos na opékání a dobrou náladu.

Na toto odpoledne jsou zvány nejen děti, ale také jejich rodiče, prarodiče a přátelé.

V měsíci červnu oslaví své narozeniny tito jubilanti: paní M. Soušková, která se dne 12.6. dožívá 92let, paní M. Satorová, 25.6. má 85. let a paní Z. Klímová, která slaví 2.6. 75 let. Hojně Boží požehnání a ochranu Matky Boží! Srdečně blahopřejeme!



Srdečně všechny zveme

NA MARIÁNSKOU POUŤ

DO ČERVENKY U LITOVLE

Dne 15. ČERVNA 2008

MŠE SVATÁ S PRŮVODEM

ke cti

Matky Ustavičné pomoci

Začátek ve 14.30 hodin  
Zpovídá se od 13.30 hodin

Jednoměsíčník POKOV VÁMI vydává Římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.

Redakční rada: P. Josef Janek (jj), Jiří Hájek (jihá), Jitka Šenková (jiše), Dagmar Bradáčová (dabr), Jaroslav Kocůrek (jako), Jitka Kocůrková (jiko),

František Vornáčka (frvo), František Kovařík (frko), Klárka Hájková (klhá). Grafická úprava Jana Šumpíkové.

Příspěvky posílat do 20. dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz

## TIP NA NEDELNÍ VÝLET XXXI. část

### Bradlo

Milí farníci, jestlipak to není ostuda: zmínit se o jedné z nejbližších místních zajímavostí až v 31. pokračování Tipů na výlet? Tomuto cíli výletů jsem se vyhýbal, protože ho každý zná a protože je těžké dodat zde něco nového.

První úpravy usnadňující zpřístupnění této lokality se datují už na konec 19. století. Pro ty, kteří toto 25 m vysoké skalisko v nadmořské výšce 600 m už dlouho nenavštívili, mohu doplnit informaci, že přístup na vrcholek je dnes pěkně upraven, v obtížných místech jsou doplněny nové kovové schůdky a na samém vrcholku je položena pěkná rampa, která usnadňuje návštěvníkům pohyb.

Dočetl jsem se, že z vrcholku lze za ideálních podmínek dohlédnout dalekohledem až na Sv. Hostýn. Nevím jak Vám, ale nám se to tedy ještě nikdy nepoštěstilo. Pro zajímavost: jedná se o vzdálenost přibližně 70 km, měřeno vzdušnou čarou. Zato na Sv. Kopeček, vzdálený asi 30 km, lze dohlédnout obvykle celkem bez potíží.

Na Bradlo lze vyrazit z mnoha míst. Nejjobvyklejší výchozí místa pro výletníky z Uničova jsou nejspíš vlaková nádraží v Nové Hradečné nebo v Libině. Nejkratší cesta k vrcholu pak vede pravděpodobně z Lipinky (po modré, cca 2 km). Obdobně krátká a přitom velmi pohodlná, ale nezačtená cesta s malým stoupáním, pak začíná pod vysokou lípou na horním konci Lipinky, naproti autobusové zastávky „U hájenky“, respektive naproti domu s číslem popisným 17. V tomto případě jdete po asfaltové cyklostezce, později, když se silnička rozdvíjí, dáte se levou cestou, časem minete postupně 2 myslivecké posedy a pak už se napojíte na modře značenou cestu vedoucí lesem k vrcholku.

A abych k tématu přidal něco, co není ve všeobecném povědomí, dovolil jsem si připojit několik pověstí, s nimiž je toto pozoruhodné místo svázáno. Jsou zpracovány podle knihy Pověstí ze severní Moravy z r. 1897 od Fr. Poštulky a podle dalších pramenů.

Pověst první: V Lipince žil kdysi lakomý sedlák Kapsa, který v touze po bohatství upsal duši ďáblu. Ve smlouvě s ním si pak vymínil, že až si pro něj ďábel jednou přijde, musí nejprve vykonat práci, kterou mu uloží. Když přišel

jeho čas, uložil mu, že musí poblíž Lipinky postavit přes noc pevný a nedobytný hrad, a to dřív, než zakokrhá kohout.

Jakmile noc přikryla krajinu rouchem tmy, čert svolal veliké množství rohatých druhů a s chvatem se měli k dílu. Na určeném místě začali stavět nevidaný hrad, přičemž ze všech konců snášeli skaliska a balvany. Kdejaká skála vyčnívající na okolních horách byla obrovskou silou odtržena a zanesena na Bradlo rychlostí větru. Hrad už byl téměř hotov, když v tom zakokrhla v blízké osadě kohout a ďábel i jeho prokletá chasa upustili všechny balvany na zem a začali se svíjet a řvát vztekem, neboť lhůta vypršela, podmínka nebyla splněna, a kořist ušla peklu. Tak pověst vysvětluje jednak tvar a velikost skály na



Bradle, jednak množství kamenů, bloků a skalek na celém Bradelském hřbetu.

Když se ráno rozbřesko, lid s úžasem hleděl na veliký, ale nedokončený hrad a na kameny a skaliska rozmetané všude kolem. Protože byl ale hrad vystavěn mocnostmi pekelnými, nikdo se neodvažoval v něm bydlet. Časem se strmé zdi rozpadly ve zříceniny, které je možno vidět do dnešních dnů....

Pověst druhá vypráví, že Bradlo je pozůstatkem schodů, které začal stavět ďábel s úmyslem dobýt příbytek nebeského Otce, Pána Boha. Bůh však byl na stráž a blesky rozmetal ďáblovo dílo. Kameny v bradelském lese, obrostlé mechem, kapradím a jinými rostlinami, spolu se skálou uprostřed, připomínají dávný spor nebeských a pekelných mocností.

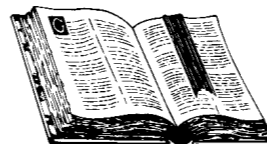
Pověst třetí: Na severní straně Bradla je pod nakupenými balvany vidět ve skále puklinu ztrácející se uvnitř skaliska. Odedávna si lid vypravoval, že tudy lze vniknout do prostranných komnat zříceného hradu, jež jsou prý naplněny pohádkovými poklady. Puklina je ale těsná a není možné se tudy protáhnout. Jen přesně o půlnoci v den sv. Filipa a Jakuba se skály na hodinu rozestupují a umožňují projít dovnitř. Ale kdo by se v tuto dobu odvážil na takovou pouť?

A přece se k tomuto činu odhodlala jedna chudá žena z blízké Veleboře. Manžel jí před časem zemřel a nouze a bída ji dohnaly téměř k zoufalství. Vydala se v první květnovou noc na cestu. Dlouho a dlouho bloudila plačky lesem za mdlého měsíčního svitu, pětiletého chlapce tiskla v náručí. Konečně před sebou uviděla Bradlo. Když kostel v Hradečné odbil půlnoc, tu země zaduněla tak strašným praskotem, že dítě křečovitě objalo matku kolem krku a začalo zděšeně plakat. Žena je ale od sebe odtrhla a jako beze smyslu se hnala do podzemí průchodem, který se tu znenadání před ní otvíral. Dlouho bloudila temnými chodbami, ale hledané poklady nikde nebylo vidět. Celá zklamána a zkormoucená se konečně vracela. U východu se ohlížela po svém dítěti. Ale běda, nebylo tu! Matku pojal nevýslovný strach. Běhala po lese, volala, lomila rukama, ale nadarmo. Tu připadlo jí na mysl, zda dítě za ní nevběhlo do skalního bludiště; jako šílená se tedy hnala nazpět ku Bradlu. Avšak přeběda! Skály se již mezitím opět zavřely. Pod balvany viděla jen nepatrnou skulinu, z níž se ozýval úpěnlivý hlas dítěte.

Po několika dnech našli dřevaři matku pod Bradlem bez života. Od té doby se skála více neotvírá. O první májové noci je prý možné ve skále zaslechnout tklivý dětský pláč.

Pověst čtvrtá vypráví, jak žena, která toužila po bohatství, vzala s sebou do skály své dítě. Vběhla do sálu s pokladem, dítěti dala na hraní zlatý prsten a sobě nabrala tolik zlata, stříbra a drahokamů, že se stěží dopotácela ven. Na dítě zapomněla. Když se o chvíli později chtěla pokladem pokochat, uviděla jen listí a jehličí. V tom okamžiku z touhy po bohatství procitla a vzpomněla si na dítě. Utíkala zpět, ale skálu již našla uzavřenou. V hlubokém žalu čekala matka na další Květnou neděli, až se skála znovu otevře. Když se jí opět po roce podařilo proniknout do jeskyně, uchopila své dítě, které jí bylo nade vše a spěchala ven. Po pokladu více již netoužila...

(jihá)



## Biblické okénko

Dne 28.6.2007, v předvečer slavnosti sv. Petra a Pavla, předsedal papež Benedikt XVI. slavnostním nešporám v bazilice sv. Pavla Za Hradbami v Římě. Během nich oficiálně vyhlásil Rok svatého Pavla, který se bude konat při příležitosti 2000. výročí narození tohoto apoštola národů.



Rok svatého Pavla nebo taky "Pavlovský rok" bude zahájen 29.6.2008 a ukončen 29.6.2009. Benedikt XVI. v promluvě před jeho vyhlášením zdůraznil, že Kristus i dnes potřebuje apoštoly ochotné obětovat se. Potřebuje svědky a mučedníky jako byl svatý Pavel. "Nejdřív horlivý pronásledovatel křesťanů poté, co na cestě do Damašku padl na zem oslepen božským světlem, přešel bez váhání na stranu Ukřižovaného a následoval ho bez dalšího rozvažování. Žil a pracoval pro Krista; pro něho trpěl a zemřel. Jak aktuální je dnes jeho příklad!" zdůraznil papež.

Jak dále uvedl, Rok svatého Pavla bude výsadním způsobem probíhat v Římě. V papežské bazilice, ve které jsou uchovány relikvie světce, a rovněž v přilehlém benediktinském opatství, jemuž je bazilika svěřena, se při této příležitosti budou konat různá liturgická, kulturní a ekumenická setkání i další pastorační a společenské akce, inspirované pavlovskou spiritualitou. Zvláštní pozornost má být věnována také poutím věřících z různých zemí k hrobu



náhrobek sv. Pavla

apoštola v Římě. Pořadat se budou i studijní setkání a vyjdou zvláštní publikace o Pavlových textech s cílem lépe poznat nesmírné bohatství učení, které se v nich skrývá.

Svatý otec zvlášť poukázal na ekumenický rozměr akcí



náhrobní deska

připravených na Rok svatého Pavla. Připomněl, že svatý Pavel jako apoštol národů nešetřil svými silami, pokud šlo o jednotu a svornost všech křesťanů. "Ať nás on sám vede a chrání během těchto oslav dvoutisíciletí jeho narození a pomáhá nám usilovat o pokorné a upřímné hledání plné jednoty všech údů mystického Těla Kristova," dodal na závěr Benedikt XVI.

Svatý Pavel pocházel v Tarsu (území dnešního Turecka). Přesné datum jeho narození není známé. "Odborníci na Písmo svaté říkají, že sv. Pavel musel být zhruba o deset let mladší než Ježíš, jeho narození se tedy datuje mezi roky 7 a 10 po Kristu," řekl v této souvislosti kardinál Andrea Cordero Lanza di Montezemolo, arcikněz Baziliky sv. Pavla Za Hradbami v Římě, který před časem předestřel papeži svůj nápad uspořádat jubilejní rok věnovaný sv. Pavlovi.

Svou iniciativu zdůvodnil kardinál tím, že role apoštola Pavla je pro křesťanskou víru zásadní. Proto by se měly po celém světě na jeho počest konat oslavy, ve kterých by byly zahrnuty i místa spojená s působením sv. Pavla, např. Turecko nebo Jeruzalém. Podle kardinála Montezemola by se v průběhu Roku svatého Pavla kromě poutí do římské baziliky sv. Pavla Za Hradbami měly organizovat také poutě na Blízký východ po stopách misijních cest svatého Pavla.

Sv. Pavel byl židovského původu a po svém narození dostal jméno Saul (Šavel). Jeho rodiče, zřejmě zámožní lidé, byly římskými občany. Saul však vyrůstal v prostředí ovlivněném řeckou kulturou, a tak dobře ovládal řecký jazyk. Vyučil se řemeslu svého otce, tkalcovství a zhotovování stanů. Jeho rodiče, pravověrní Židé, ho pak poslali do Jeruzaléma, kde si jako žák slavného Gamaliela osvojil znalost písem i rabínskou tradici. Stal se přesvědčeným přívržencem strany farizeů a horlivým odpůrcem Ježíšových následovníků, které zpočátku pronásledoval.

Po svém obrácení na cestě do Damašku se dal pokřtít a stal se jedním z největších hlasatelů evangelia Ježíše Krista, nejdřív mezi Židy, pak mezi pohany. Jako autor mnoha listů Nového zákona je též považován za významného teologa křesťanství. Podle tradice zemřel kolem roku 67 mučednickou smrtí v Římě za vlády císaře Nera a byl pochován na místě, na kterém dnes stojí bazilika nesoucí jeho jméno. Při archeologickém výzkumu v bazilice v roce 2002 byl objeven sarkofág sv. Pavla. Vatikán ho však představil veřejnosti až v prosinci 2006. V rámci rozsáhlé restrukturalizace baziliky byl pak pod jejím hlavním oltářem vybudovaný průhled, přes který je tento starobylý sarkofág možné vidět.

(ji)